
Μελέται ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Παγκοσμίου Οἰκονομίας

Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΕΠΙ Τῆ ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ AD. HITLER «MEIN KAMPF»

Ἑπὶ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Σ. ΒΕΖΑΝΗ

Ἡ οἰκονομία, ὡς γνωστόν, δὲν εἶναι κᾶτι τὸ αὐθύπαρκτον· εἶναι συνάρτησις διαφόρων παραγόντων: τοῦ κλίματος, τῆς γεωγραφικῆς θέσεως, τοῦ ἀνθρωπολογικοῦ παράγοντος, τέλος τοῦ δικαίου καὶ τῆς πολιτικῆς. Ἰδίᾳ σήμερον μὲ τὸν ἐπεμβατισμὸν τοῦ Κράτους, τὴν ρύθμισιν τόσων μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων οἰκονομικῶν σχέσεων, ἡ ἐπιρροὴ τοῦ παράγοντος «Κράτος» εἰς τὴν οἰκονομίαν εἶναι ἀναντίρρητος καὶ σημαντικὴ. Ἀναγκαῖον τούτου πόρισμα εἶναι ὅτι ἡ οἰκονομία δὲν δύναται πλέον νὰ ἐρευνηθῆται ὡς κᾶτι τὸ αὐτοτελὲς ἐν τῇ Κοινωνίᾳ, ἀλλὰ ὡς κᾶτι τὸ στενώτατα ἐξαρτώμενον καὶ ἐπηρεαζόμενον ἀπὸ τὸ δίκαιον καὶ τὴν πολιτικὴν. Ὄντως δὲ ἡ κατεύθυνσις αὕτη εἶναι φανερά καὶ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ. Μία Πολιτικὴ Οἰκονομία τοῦ 1935 διαφέρει οὐσιαστικῶς ἀπὸ τὴν Πολιτικὴν Οἰκονομίαν τοῦ Adam Smith καὶ ἀκόμη ἀπὸ μίαν Πολιτικὴν Οἰκονομίαν τοῦ 1925. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀνεξαρτήτως οἰασδῆποτε μεθοδολογικῆς σκέψεως, ἐν εἶναι βέβαιον: Ὅτι ἡ πολιτικὴ καὶ αἱ πολιτικαὶ ιδέαι εἶναι κᾶτι πού ἐνδιαφέρει ἀμέσως πλέον καὶ τὸν οἰκονομολόγον. Ἀπὸ τῶν σκέψεων αὐτῶν ἀγόμενοι, θέλομεν νὰ δώσωμεν σήμερον ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἐπιθεωρήσεως κοινωνικῆς καὶ δημοσίας Οἰκονομικῆς» μίαν σύντομον ἔκθεσιν τῶν θεμελιωδῶν ιδεῶν τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, ὅπως αὗται ἐκτίθενται εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ διδασκάλου τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, τοῦ Adolf Hitler. Ὁ ἀναγνώστης θὰ δυνηθῆ ἀμέσως νὰ συσχετίσῃ τὰς γενικὰς σκέψεις καὶ ιδέας αἱ ὁποῖαι ἐκτίθενται εἰς τὸ ἔργον μὲ τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἤδη ἡ Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ Κυβέρ-

νησις καὶ ἴσως δυνηθῆ νὰ συμπεράνη τὴν γενικὴν κατεύθυνσιν τῶν μέτρων τὰ ὁποῖα πιθανῶς θὰ λάβη.

Τὸ ἔργον τοῦ Adolf Hitler «Mein Kampf», συγγραφὲν τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ Hitler ἐξέτιε τὴν ὑπὸ τοῦ Κακουργιοδικείου τοῦ Μονάχου ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν τῆς εἰρκτῆς, λόγῳ τῆς προκλήσεως εἰς τὴν στάσιν τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1923, ἀποτελεῖ ἀληθὲς Εὐαγγέλιον τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ.

Ἐνῶ ἡ μελέτη τοῦ Μουσσολίνι, ἀποτελουμένη ἀπὸ 23 σελίδας, δίδει τὰς κυρίας γραμμάς τοῦ φασισμού, μὲ ἀπόρριψιν κάθε περιττοῦ καὶ ἀποτελεῖ κᾶτι τὸ κλασικὸν διὰ τὴν σαφήνειαν καὶ τὸ ὕφος τῆς, τὸ βιβλίον τοῦ Hitler, ἀποτελούμενον ἀπὸ 782 σελίδας, μὲ συχνὰς ἐπαναλήψεις καὶ πλατυασμοὺς πολλοὺς, ὑπερέχει ἐν τούτοις τοῦ προηγουμένου, θεωρούμενον ὡς ἀντικείμενον ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης, διότι δὲν δίδει μόνον τὴν θεωρίαν, ἀλλ' ἀφηγεῖται καὶ ἐξηγεῖ τὴν γένεσιν αὐτῆς. Ὁ Μουσσολίνι θέτει τὴν θεωρίαν του, ὁ Hitler ἀφηγεῖται τὴν ζωὴν του. Ἐν πάσῃ ὁμοίᾳ περιπτώσει, καὶ ἔτσι ὅπως εἶναι, «ὁ Ἄγών μου» τοῦ Hitler ἀξίζει νὰ ἐξετασθῆ περισσότερο.

Πρωταρχικὸν διὰ τὴν γένεσιν τῆς ὅλης Κοσμοθεωρίας καὶ ψυχουσυνθέσεως τοῦ Hitler εἶναι τὸ αἴσθημα τοῦ γερμανισμοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπὸ μικρὸς, ζῶν εἰς ἓν τύποις μὲν γερμανικὸν οὐσιαστικῶς ὁμοίως ξένον Κράτος, τὴν Αὐστροουγγαρίαν. Μέσα εἰς τὴν παιδικὴν ψυχὴν τοῦ Hitler ἀνεπτύχθη τὸ αἴσθημα καὶ ἡ ἐπίγνωσις τοῦ γερμανισμοῦ του, τοῦ γεγονότος ὅτι ἀνήκει εἰς μίαν φυλὴν καὶ ἥτις ἐπέπρωτο νὰ παίξῃ τοιοῦτον ρόλον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Κοσμοθεωρίας του.

Αὐτὴ ἡ συναίσθησις καὶ ἐναίσθησις τῆς φυλῆς ἀνεπτύχθη ἀκριβῶς διότι ἔζη εἰς ἓν μὴ γερμανικὸν Κράτος. Καὶ εἶναι πράγματι ἀξιοπαρατήρητον ἀλλὰ καὶ τραγικὸν ὅτι ὁ τονισμὸς καὶ ἡ ἐξύψωσις τοῦ Γερμανισμοῦ προῆλθον καὶ ἔπρεπε νὰ προέλθουν ἀπὸ ἓνα μὴ γερμανὸν ὑπήκοον, διότι ἐντὸς τοῦ γερμανικοῦ ἐδάφους, ἄνευ ἀντιδράσεως δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀναπτυχθῆ τοιαύτη πίστις ἐπὶ τὴν φυλὴν.

Ἐξ ὅλων τῶν σχολικῶν μαθημάτων ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐνδιέφερε περισσότερο τὸν νεαρὸν Hitler ἦτο τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας, τὸ ὁποῖον, ὅπως φαίνεται, ἐδιδάχθη ἀπὸ διδάσκαλον βαθέως ἐμφορούμενον ἀπὸ τὸ φυλετικὸν γερμανικὸν αἴσθημα καὶ θεωροῦντα ὡς πραγματικὸν Γερμανικὸν Κράτος καὶ πραγματικὴν Γερμανικὴν πατρίδα τὴν Γερμανικὴν Αὐτοκρατορίαν. Ὁ ἀφανὴς ἐκεῖνος διδά-

σκαλος τοῦ Braunau am Inn ὑπῆρξεν ἴσως ἐν τῶν ἀπωτέρων αἰτίων τῆς γενέσεως τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ κινήματος. Ὁ Hitler πτωχὸς νέος ἔρχεται εἰς τὴν Βιέννην διὰ νὰ σπουδάσῃ ζωγραφικὴν, ἀποτυχῶν ὅμως εἰς τὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἀκαδημίας ἀναγκάζεται νὰ ἐργασθῆ εἰς διάφορα ἐπαγγέλματα διὰ νὰ συντηρηθῆ. Ἐργαζόμενος καὶ ὡς ἀπλοῦς ἐργάτης, ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μὲ σοσιαλιστικούς κύκλους. Καίτοι ἀσπάζεται τὰς πρακτικὰς ἀπαιτήσεις τῆς Σοσιαλδημοκρατίας, τὰς ἀφορώσας τὴν ἐξύψωσιν τῆς θέσεως τοῦ ἐργάτου, δὲν δύναται ἐν τούτοις νὰ συμβιβασθῆ μὲ τὴν σοσιαλιστικὴν Κοσμοθεωρίαν, ἣτις ἀρνεῖται ὅλας τὰς ἠθικὰς, ἔθνικὰς, καὶ θρησκευτικὰς ἀξίας καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὅλα ἀποτελοῦν μέσα ὑποδουλώσεως τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων τάξεων (41—42). Μία ἐπικράτησις τοιούτων ἰδεῶν θὰ ἔφερε, κατὰ τὸν Hitler, μοιραίως τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ καὶ τὸν θάνατον τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς εἶδους διαφέροντος τῶν λοιπῶν (54—68). Ἐν ἐκ τῶν σημείων τὰ ὁποῖα ἰδιαίτερος ἐπικρίνει ὁ Hitler εἰς τὸν Σοσιαλισμὸν εἶναι ἡ ἰσοπεδωτικὴ του τάσις τόσον ὡς πρὸς τὰ ἔθνη ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὰ ἄτομα. «Die jüdische Lehre des Marxismus—λέγει ὁ Hitler—lehnt das aristokratische Prinzip der Natur ab, und setzt an Stelle des ewigen Vorrechtes der Kraft und Stärke, die Masse der Zahl und ihr totes Gewicht» (69).

(Ἡ Ἑβραϊκὴ διδασκαλία τοῦ Μαρξισμοῦ ἀποκρούει τὸ Ἀριστοκρατικὸν ἀξίωμα τῆς φύσεως καὶ θέτει, ἀντὶ τοῦ αἰωνίου προνομίου τῆς δυνάμεως καὶ ἰσχύος, τὴν μάζαν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τὸ νεκρὸν βᾶρος της).

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μῖσος κατὰ τοῦ σοσιαλισμοῦ, ὡς ὑλιστικῆς Κοσμοθεωρίας, ποὺ διακρίνει τὸν Ἐθνικοσοσιαλισμὸν, καὶ τὸ ἕτερον στοιχεῖον αὐτοῦ, τὸ μῖσος κατὰ τῶν Ἑβραίων, τὸ ἐξηγεῖ ὁ Χίτλερ λόγῳ τῆς στενῆς σχέσεως τῶν τελευταίων πρὸς τὴν σοσιαλιστικὴν κίνησιν.

Παντοῦ ὅπου προσεπάθει νὰ ἀνεύρῃ ἀρχηγὸν ἢ δικηγόρον τῆς κινήσεως αὐτῆς οὗτος ἦτο Ἑβραῖος. Κατὰ τὸν Hitler, ὑπάρχει ἐσωτερικὴ σχέση μετὰξὺ μαρξισμοῦ καὶ Ἑβραίων· βαίνει μάλιστα μέχρι τοῦ νὰ θεωρῆ τὴν σοσιαλιστικὴν κίνησιν ὡς ὄργανον τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ὃν τοιουτοτρόπως θεωρεῖ καὶ θέτει ὡς ἐχθρὸν τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ. (65—68). Ἡ ἔχθρα τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ κατὰ τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ ἀνάγεται καὶ αὕτη εἰς τοὺς χρόνους τῆς διαμονῆς του ἐν Βιέννῃ. Ὁ Hitler τότε, ἐπισκεπτόμενος τὸ Βιενναῖον Reichsrat, ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἐμόρφωσε τὴν χειροτέ-

ραν ιδέαν περί τῶν συνεχῶς συζητούντων καί αἰωνίως συμβιβαζομένων Κοινοβουλευτικῶν. Τὸ Κοινοβούλιον, διὰ τῆς διαλύσεως ἦν ἐπιφέρει εἰς τὸ Κράτος, γίνεται ὁ καλύτερος πρόδρομος τοῦ Μαρξισμού. Ἄλλ' ὁ Κοινοβουλευτισμὸς καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως ἀντιτίθεται εἰς τὰς Ἐθνικοσοσιαλιστικὰς ἀρχάς. Ἰσχύοντος τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ, ἡ χώρα κυβερνᾶται ἀπὸ τοὺς Κοινοβουλευτικούς ἄνδρας, εἰθισμένους εἰς λόγους, ἐλιγμούς, καὶ ὑποχωρήσεις καὶ ὄχι ἀπὸ πραγματικούς ἄνδρας τῶν μεγάλων ἀποφάσεων καὶ τῶν μεγάλων πράξεων. «Der Vorderaufstieg in das Pantheon der Geschichte ist nicht für Schleicher da, sondern für Helden» (100).

(Ἡ ἀνάβασις εἰς τὸ Πάνθεον τῆς ἱστορίας δὲν προορίζεται διὰ τοὺς χαμερπεῖς, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἥρωας).

Τοιουτοτρόπως ὁ Κοινοβουλευτισμὸς ἀρνεῖται τὴν ἀριστοκρατικὴν ἀρχὴν τῆς φύσεως. Ἄλλὰ μὲ τὸν ὄρον «ἀριστοκρατισμὸς» δὲν πρέπει νὰ νοηθοῦν οἱ ἐκφυλισμένοι ἀριστοκράται, ἀλλὰ οἱ ἐκ φύσεως παρουσιάζοντες ἀνωτερότητα ἔναντι τῶν ἄλλων (87). Εἰς τὸν νεαρὸν Hitler ἔκαμεν ἔκτοτε ἐντύπωσιν ἡ δύναμις τοῦ τύπου, ὅστις δύναται ἐν γεγονός ἐλαχίστης σημασίας νὰ καταστήσῃ κέντρον γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀφ' ἑτέρου ἐν γεγονός μεγάλης σημασίας νὰ τὸ ἀποσιωπήσῃ μέχρι τοιούτου σημείου ὥστε νὰ τὸ σβύσῃ κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν συνείδησιν τῆς μάζης (93). Μία τοιαύτη δύναμις δὲν δύναται νὰ μένη ἀνεξέλεγκτος καὶ νὰ ἀποτελῇ Κράτος ἐν Κράτει. Τοιουτοτρόπως ἔρχεται ὁ Hitler εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς περὶ φυλῶν θεωρίας του. Κατ' αὐτόν, αἱ ἀνθρώπινοι φυλαὶ διαφέρουν ἀλλήλων, ὅπως διαφέρουν ἀλλήλων καὶ τὰ ζωϊκὰ εἶδη, διακρινόμενα μετὰξὺ τῶν ἀπὸ τὴν ὕπαρξιν ὠρισμένων σταθερῶν ἰδιοτήτων (311). Νόμον τῆς φύσεως ἀποτελεῖ ὁ ἀδυσώπητος ἀγὼν μετὰξὺ τῶν φυλῶν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐπικράτησιν τοῦ ἰσχυροτέρου (312 καὶ 313). Ὁ πόλεμος εἶνα ἄρα μία φυσικὴ κατάστασις τῶν λαῶν. «Wer leben will—λέγει ὁ Hitler—der kämpfe also, und wer nicht streiten will in dieser Welt des ewigen Ringens verdient das Leben nicht».

(Ὅστις θέλει νὰ ζήσῃ ἄς ἀγωνίζεται καὶ ὅστις δὲν θέλει νὰ πολεμᾷ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν τοῦ αἰωνίου ἀγῶνος δὲν εἶναι ἄξιος τῆς ζωῆς του).

Διὰ τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ ἐπικρατεῖ ἡ ἰσχυροτέρα φυλὴ καὶ καθίσταται δυνατὴ ἡ ἀνάπτυξις ἐνὸς ἀνωτέρου πολιτισμοῦ. Ἡ μίξις τούναντίον τῶν φυλῶν ἐπιφέρει τὴν βαθμιαίαν ἐξαφάνισιν τοῦ ἀνωτέρου βιολογικοῦ στοιχείου καὶ ἄρα τὴν καταστροφὴν τῶν πολιτισμῶν. Ὁ Μιγάς, ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς ἐνώσεως μιᾶς ἀνωτέρας

καὶ μιᾶς κατωτέρας φυλῆς, εἶναι ἀνώτερος μὲν τῆς κατωτέρας, κατώτερος ὅμως τῆς ἀνωτέρας (312).

Ἐν ἀπὸ τὰ ἀνώτερα καθήκοντα κάθε φυλῆς εἶναι νὰ διατηρῆ ἑαυτὴν καθαρὰν. Ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν ἀνωτέρα εἶναι ἡ τῶν Ἀρίων. Ἐὰν δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὰς ἀνθρωπίνους φυλάς εἰς **δημιουργούσας, διατηρούσας, καὶ καταστρεφούσας πολιτισμόν**, τότε ἡ μόνη δημιουργοῦσα πολιτισμόν φυλὴ εἶναι οἱ Ἀριοι. Ἡ Κιτρίνη φυλὴ μόνον νὰ διατηρῆ τὸν πολιτισμόν δύναται ἡ πρώτη ὠθησις ἐδόθη καὶ δίδεται πάντοτε ἀπὸ τὴν λευκὴν (326). Καὶ αἴτιον τούτου εἶναι ὅτι μόνη ἡ λευκὴ φυλὴ ἔχει ἀνεπτυγμένον τὸ συναίσθημα τοῦ ἰδεαλισμοῦ, τῆς θυσίας χάριν τῆς ὀλότητος, τὸ ὁποῖον μορφώνει ἀπὸ δημιουργικὸν πνεῦμα δημιουργικὴν δύναμιν, ἥτις ἐν μοναδικῷ συνδυασμῷ γυμνῆς βίας καὶ μεγαλοφυοῦς νοήσεως ἐδημιούργησε τὰ Μνημεῖα τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ (327). [Εἶναι ἀξιοπερίεργον ὅτι, ἐνῶ διὰ τὸν Hitler γνώρισμα καὶ ὑπέροχος ιδιότης τῆς Λευκῆς φυλῆς γενικῶς καὶ τῆς γερμανικῆς φυλῆς εἰδικώτερον εἶναι τὸ αἴσθημα τῆς θυσίας χάριν τῆς ὀλότητος, δι' ἄλλον μέγαν θεωρητικὸν τοῦ Γερμανισμοῦ, τὸν *Chamberlain* (Die Grundlagen der XIX Jahrhunderts Volksausgabe 1909 S. 837 καὶ ἐπ.) ἴδιον τοῦ Γερμανισμοῦ εἶναι ὁ **ἀτομισμός**, ὅστις ἀντιτίθεται εἰς τὸν ρωμαϊκὸν **ὀλοκληρωτισμόν**. Βαίνει δὲ μέχρι τοῦ σημείου νὰ λέγῃ ὅτι κάθε Γερμανὸς εἶναι δυναμικῶς μία τέχνη καὶ μία κοσμοθεωρία.] Σκοπὸς τοῦ Κράτους δὲν δύναται νὰ εἶναι τίποτε ἄλλο ἢ ἡ διατήρησις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς φυλῆς (421—432). «Der Staat ist ein Mittel zum Zweck. Sein Zweck liegt in der Erhaltung und Förderung einer Gemeinschaft physisch und seelisch gleichartiger Lebewesen».

Εἰς τὸν σκοπὸν αὐτὸν δεόν νὰ θυσιασθοῦν τὰ πάντα. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ διακρίνεται ριζικῶς ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμὸς ἀπὸ τοῦ Φασισμοῦ, διότι κηρύσσει τὴν προτεραιότητα τοῦ Ἐθνους ἔναντι τοῦ Κράτους.

Ἀντιθέτως διὰ τὸν φασισμόν τὸ Κράτος εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ τὸ Ἐθνος. Ἡ ἀποπομπὴ τῶν ἑβραίων ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, ἡ παρεμπόδισις τῆς τεκνοποιίας, ἐφ' ὅσον δημιουργεῖ βιολογικῶς κατώτερα ὄντα, καὶ ἡ τόνωσις τῆς ἐφ' ὅσον δυναμοῦται ἡ φυλὴ, εἶναι ἀναγκαῖαι συνέπειαι τῆς ἀπαξ τεθείσης Φυλετικῆς ἀρχῆς (446—447). Συνεπῆς πρὸς τὴν βασικὴν του ἀρχὴν στρέφεται ὁ Hitler κατὰ τῶν τάσεων ἐκγερμανισμοῦ ξένων φυλῶν, διότι ἐκγερμανισμὸς εἶναι ἀδύνατος. Τὸ μόνον ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἡ ἔκπτωσις τῶν Γερμανῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔλθουν εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ

τὴν κατωτέραν φυλὴν (428). Τὴν ἐξέλιξιν τῆς Γερμανικῆς φυλῆς διαβλέπει ὁ Hitler εἰς τὴν κατάληψιν Εὐρωπαϊκοῦ ἐδάφους καὶ τὴν ἐποίκισιν αὐτοῦ διὰ Γερμανῶν. Τὴν τοιαύτην ἐπέκτασιν τῆς Γερμανίας ὁ Hitler διαβλέπει μόνον πρὸς ἀνατολάς, πρὸς τὴν Ρωσσίαν (742). Ταυτοχρόνως ὅμως θεωρεῖ ὡς τὸν μέγιστον ἐχθρὸν τῆς Γερμανίας τὴν Γαλλίαν, ἄνευ τῆς συντριβῆς τῆς ὁποίας ἡ Γερμανία δὲν θὰ ἡσυχάσῃ. Τὴν Γαλλίαν φοβεῖται ὁ Hitler περισσότερο, διότι τὰ συμφέροντα τῆς διεθνοῦς ἐβραϊκῆς πλουτοκρατίας συμπίπτουν μὲ τὰ συμφέροντα τῶν Γάλλων Σωβινιστῶν (704).

Ὡς φυσικοὺς συμμάχους τῆς Γερμανίας θεωρεῖ ὁ Hitler τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν συμφέρον νὰ παρεμποδίσουν τὴν Γαλλικὴν ἡγεμονίαν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης (705). Τὴν φιλίαν τῆς Ἀγγλίας ἡ Γερμανία πρέπει νὰ ἐξαγοράσῃ πάσῃ δυνάμει, παραιτουμένη ἐν ἀνάγκῃ τῆς ἰδέας τῆς δημιουργίας στόλου καὶ τῶν ἀποικιῶν.¹

Τὴν αὐτὴν θέσιν, διαπνεομένην ἀπὸ τὰς αὐτὰς βασικὰς ἰδέας, λαμβάνει ὁ Hitler ἀπέναντι τοῦ ζητήματος τοῦ Γερμανικοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Τυρόλου. Ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ ἐνὸς Κράτους ἀπολέσαντος ὠρισμένας ἐπαρχίας δὲν εἶναι ἡ συνεχῆς διακήρυξις τῆς ἐνότητος αὐτῶν μὲ τὸ ἀπομεῖναν ἐλεύθερον τμῆμα τῆς χώρας, ἀλλὰ ἡ πρακτικὴ ἐνέργεια διὰ τὴν ἀνάκτησιν αὐτῶν. Ὁ σπουδαιότερος δὲ τρόπος διὰ τὴν ἐπίτευξιν αὐτοῦ τοῦ ἀποτελέσματος εἶναι ἡ διατήρησις τοῦ Ἐθνικιστικοῦ πνεύματος (687—688). Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται προφανῶς ἡ φιλοῖταλικὴ ἀρχικῶς πολιτικὴ τοῦ Hitler, ἣτις ἐξήγειρε τὴν ἀγανάκτησιν τῶν λοιπῶν Ἐθνικιστικῶν κομμάτων, ἐστηρίζετο ὅμως εἰς τὴν συμπάθειαν καὶ ὑποστήριξιν τῆς Ἰταλίας πρὸς τὴν Ἐθνικοσοσιαλιστικὴν κίνησιν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐσωτερικὴν πολιτικὴν, ὁ Hitler φρονεῖ ὅτι οὐδεμία Ἐθνικοποίησις τῆς μάζης εἶναι δυνατὴ χωρὶς μίαν βελτίωσιν τοῦ βιωτικοῦ τῆς ἐπιπέδου (370).

Ὁ σοσιαλισμὸς, ἡ τάσις πρὸς βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς θέσεως τῶν κάτω τάξεων, εἶναι ἡ ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν διατήρησιν μιᾶς ὑγιοῦς καὶ ὑγιῶς σκεπτομένης φυλῆς. Ἐντεῦθεν ἡ ὀνομασία τοῦ κόμματός του ὡς Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ. Ἀπὸ τὴν θεμελιώδη αὐτὴν ἀρχὴν προκύπτει καὶ ἡ πολεμικὴ τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ κόμματος κατὰ τοῦ «τόκου», ὡς ἐκπροσωποῦντος

1. Προφανῶς ἠναγκάσθη ὁ Hitler, λόγῳ τῆς ἐχθρικῆς στάσεως τῆς Ἀγγλίας, νὰ ἀλλάξῃ πολιτικὴν ἔναντι αὐτῆς.

καθαράν ἐκμετάλλευσιν καὶ ἄνεργον εἰσόδημα. Ἐπίσης ζητεῖ ὁ Hitler τὴν ὑπὸ τῆς Κοινωνίας ἴσην ἐκτίμησιν κάθε ἐργασίας. Ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας εἶναι ὕλική καὶ ἰδεατή. Ὑλικὴ εἶναι ἡ εἰς ὕλικά ἀγαθὰ καθοριζομένη καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ὕλικῶν παραγόντων προσδιοριζομένη. Ἰδεατὴ εἶναι ἡ ἀποτιμωμένη εἰς ἐκτίμησιν κοινωνικὴν. Ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν κοινωνικὴν ἐκτίμησιν ζητεῖ ὁ Hitler δι' ὅλα τὰ εἶδη τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας (483).

Ἄλλ' ὑπὲρ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ ὑπὲρ πᾶν μέτρον ἴσταται ὁ σκοπὸς (514). **Δι' ἐμέ—λέγει ὁ Hitler—ὅπως καὶ διὰ κάθε πραγματικὸν Ἐθνικοσοσιαλιστὴν ὑπάρχει ἓν μόνον δόγμα: Λαὸς καὶ Πατρις»** (234). Ἡ διαμόρφωσις τοῦ σχολείου ὀφείλει νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὰ Ἐθνικοσοσιαλιστικὰ ἰδεώδη. Σήμερον ὑπερέχει ἡ μόρφωσις τοῦ πνεύματος, μὲ πλήρη παραμέλησιν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ σώματος καὶ τοῦ χαρακτήρος. Τὸ ὀρθὸν εἶναι νὰ ἀναπτύσσεται α) τὸ σῶμα, β) ὁ χαρακτήρ, γ) καὶ τέλος τὸ πνεῦμα (468).

Ἐὰν τοιοῦτοι διαγράφονται ἐν γενικωτάταις γραμμαῖς οἱ σκοποὶ καὶ τὰ περιεχόμενα τῶν θελήσεων τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ Κράτους, ἡ διαμόρφωσις καὶ ἡ ὀργάνωσις τοῦ νέου Κράτους δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραμείνουν αἱ αὐταί.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς τοῦ Κράτους, ἂν θὰ εἶναι μοναρχία ἢ δημοκρατία, εἶναι ἐντελῶς δευτερεύον. Σκοπὸς τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς κινήσεως, τονίζει ὁ Hitler, εἶναι ἡ δημιουργία τῶν βάσεων ἐκείνων ἄνευ τῶν ὁποίων οὔτε ἡ Μοναρχία οὔτε ἡ Δημοκρατία εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν (380). Ἐὰν ἡ ἐξωτερικὴ μορφή τοῦ Κράτους ἀποτελῇ λεπτομέρειαν, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸν Ἐθνικοσοσιαλισμόν, ἡ ἐσωτερικὴ ὑφή του ἀποτελεῖ ἀκρογωνιαῖον λίθον τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς κοσμοθεωρίας.

Καὶ πρῶτον ἡ Κοινοβουλευτικὴ δημοκρατία δὲν δύναται νὰ εὔρη ἔλεος εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Hitler.

Ἡ δυτικὴ, καθὼς τὴν ὀνομάζει, αὕτη μορφή τῆς δημοκρατίας, πρέπει νὰ παραχωρήσῃ τὸν τόπον εἰς τὴν γερμανικὴν μορφήν τῆς δημοκρατίας, ἥτις ἀποτελεῖ πραγμάτως τοῦ «**ἀρχηγικοῦ ἀξιώματος**» (Führerprinzip).

Αὕτη συνίσταται εἰς τὴν ὑπὸ ὀλοκλήρου τοῦ λαοῦ ἐκλογὴν ἀρχηγοῦ, μὲ ἀπεριόριστα δικαιώματα, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀπεριόριστον εὐθύνην (100) διὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς πολιτικῆς τοῦ.

«Wer Führer sein will, λέγει ὁ Hitler, trägt bei höchster Autorität auch die letzte und schwerste Verantwortung» (379).

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀρχηγικοῦ ἀξιώματος ὀργανοῦται ἡ ὅλη πολιτεία. Τὰς μερικὰς ὑποδεεστέρας ἐξουσίας ἀσκοῦν «ἀρχηγοί»,

οἱ ὅποιοι ἐν τῷ δι' αὐτοὺς διαγεγραμμένῳ κύκλῳ εἶναι παντοδύναμοι ἀπέναντι τῶν κατωτέρων, ἐνῶ εἶναι συγχρόνως ὑπεύθυνοι ἀπέναντι τῶν ἀνωτέρων. *Autorität jedes Führers nach unten und Verantwortlichkeit nach Oben* (501), εἶναι ἡ διέπουσα ὀργανωτικὴ ἀρχὴ τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ Κράτους. Εἰς τὰς συνελεύσεις οἰοῦντο βραδύτως δίδει ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμὸς συμβουλευτικὸν μόνον χαρακτήρα, ἀρνούμενος εἰς αὐτὰς οἰονδήποτε ἀποφασιστικὴν ἐξουσίαν (501).

Τὴν τοιαύτην ἐξαιρετικὴν θέσιν, ἣν ὁ Hitler ἀπονέμει εἰς ὠρισμένον πρόσωπον, τὴν δικαιολογεῖ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς αὐτῆς ἀντιλήψεως, ἣτις τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἀνωτερότητος τῶν φυλῶν. Ὅπως αἱ φυλαὶ δὲν εἶναι ὅμοιαι μεταξύ των καὶ ἡ ἰσχυρότερα φυλὴ προώριστα νὰ ὑπερισχύσῃ τῆς ἄλλης, οὕτω καὶ τὰ ἄτομα ἐντὸς μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φυλῆς δὲν εἶναι ὅμοια μεταξύ των καὶ τὸ ἰσχυρότερον θὰ ἐπικρατήσῃ τοῦ ἀσθενεστέρου (492-493). Σκοπὸς ἄλλωστε τοῦ Κρατικοῦ μηχανισμοῦ εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀνάδειξις προσωπικοτήτων καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις των εἰς τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα (500).

Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀρχηγοῦ πρέπει νὰ εἶναι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο σεβαστὸν καὶ ἀντικείμενον λατρείας. Διότι ἡ δύναμις του καὶ ἡ ἰσχὺς του εἶναι ἀποτελέσματα θείας χάριτος καὶ δὲν προσκτῶνται τεχνητῶς (387).

Δι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀνάγκη οὔτε πρέπει οἱ ὄπαδοὶ νὰ γνωρίζουν πλήρως τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἰδέας τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἄρκει νὰ γνωρίζουν τὰς γενικὰς γραμμάς, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρονται διὰ τὰς λεπτομερείας αἱ ὅποια ἀποτελοῦν ἀντικείμενον ἐνδιαφέροντος τοῦ ἀρχηγοῦ (508). Πόθεν ὁμοῦς ἀντλεῖται τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιβολῆς τοιαύτης ἀπολύτου τυρρανίας γενικῶς, καὶ εἰδικῶς τῆς τυρρανίας ἐνὸς ὠρισμένου προσώπου ; Τὸ ἐρώτημα τοῦτο δὲν θέτει ὁ Hitler καὶ ὁμοῦς δίδει τὴν ὠραιότεραν ἀπάντησιν εἰς αὐτό : «*Das allgemeine Recht zu einer solchen Handlung liegt in ihrer Notwendigkeit, das persönliche Recht im Erfolg*» (419).

(Τὸ γενικὸν δίκαιον μιᾶς τοιαύτης πράξεως στηρίζεται εἰς τὴν ἀναγκαιότητά της, τὸ προσωπικὸν δικαίωμα εἰς τὴν Ἐπιτυχίαν).

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ εἰδικῶς γερμανικὸν πρόβλημα τῆς μορφῆς τοῦ Κράτους, ἂν θὰ πρόκειται δηλ. περὶ ὁμοσπονδιακοῦ ἢ περὶ ἐνιαίου Κράτους, ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμὸς εἶναι κατ' ἀρχὴν ὑπὲρ τῆς ἐνοποιήσεως, μὴ δυνάμενος νὰ δεχθῇ οἰονδήποτε θεωρητικὸν περιορισμὸν αὐτῆς (643—648). Ὁ Γερμανικὸς λαός, ἀποτελῶν ἓνα καὶ ἐνιαῖον λαόν, ὀφείλει νὰ ἀποτελέσῃ ἐν ἐνιαῖον Κράτος.

Οὐχ ἦττον ὁμως ἤσκησεν ἄλλοτε ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμὸς προσωρινήν πολιτικὴν κατὰ τῆς ἐνοποιήσεως ἐκ λόγων ἐθνικῶν, ὅταν ἡ Κυβέρνησις τοῦ κεντρικοῦ Κράτους (Reich) εὕρισκετο εἰς χεῖρας διεθνιστικάς. Ὁ Hitler δὲν περιορίζεται εἰς τὸ βιβλίον του νὰ ἐκθέσῃ τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Ἐκθέτει ἀκόμη καὶ τὰς σκέψεις του σχετικῶς μὲ τὴν ὀργάνωσιν τῆς κινήσεως, αἱ ὁποῖαι ὁμολογουμένως εἶναι λίαν ἐνδιαφέρουσαι. Πράγματι ἐν ἀπὸ τὰ σημεῖα καθ' ἃ διαφέρει ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμὸς τοῦ Ἰταλικοῦ Φασισμού εἶναι ὅτι ὁ πρῶτος ὠργανώθη παρ' ἐνὸς ἀνθρώπου εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ἐνῶ εἰς τὸν δεύτερον ποδηγετήθη μία ἐκ διαφόρων ἀφῆτηριῶν ἀρξαμένη κίνησις.

Καὶ πρῶτον ὁ Hitler δέχεται τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ προγραμματιστοῦ καὶ τοῦ πολιτικοῦ. Ὁ πρῶτος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θέτει τὰς προγραμματικὰς κατευθύνσεις μακρὰν ἀπὸ κάθε ξένην ἐπιρροήν εἰς τὴν καθαρὰν ἀτμόσφαιραν τῆς ιδέας. Ὁ δεύτερος καλεῖται νὰ πραγματοποιήσῃ ταύτας, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὰς ἐκάστοτε ἐπικρατούσας συνθήκας. Οἱ δύο τύποι ἀλληλοσυμπληροῦνται : ὁ πρῶτος δὲν νοεῖται χωρὶς τὸν δεύτερον καὶ ἀντιστρόφως. Ὁ προγραμματιστὴς χωρὶς τὸν πολιτικὸν ἀποτυγχάνει ὁ πολιτικὸς ὁμως χωρὶς τὸν προγραμματιστὴν εἶναι ἀσήμαντος προσωπικότης.

Τὸ ἰδεῶδες εἶναι ἡ σύμπτωσις ἀμφοτέρων εἰς ἓν πρόσωπον (230, 232 ἐπίσης 651). Ἐκ τούτου καταφαίνεται ὅτι ὁ Hitler, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Φασισμόν, παραδέχεται τὴν ἀπόστασιν ἣτις ὑπάρχει μεταξὺ προγράμματος καὶ πραγματοποιήσεως, ἐνῶ ὁ φασισμὸς ἀρνεῖται αὐτήν. Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον φαίνεται ὀλόκληρος ἡ διαφορὰ ἣτις ὑπάρχει μεταξὺ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ καὶ Φασισμού. Ὁ πρῶτος ἐδημιουργήθη καὶ ὑφίσταται διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ μίαν ιδέαν, τὴν τῆς φυλῆς, ἣτις φυσικὰ δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ χωρὶς νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ ἐκάστοτε συνθήκαι. Ὁ δεύτερος ἐγεννήθη μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀναστήσῃ τὸ Κράτος, νὰ δημιουργήσῃ τὴν δύναμιν τῆς ἐπιβολῆς ἣτις εἶχε πλήρως παραλύσει ὑπὸ τὸ προηγούμενον καθεστῶς. Ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμὸς ἀνατρέπει τὸ Κράτος, διότι τὰ ἰδεώδη του εἶναι ταπεινά, καὶ διότι θέλει νὰ τὰ ἀντικαταστήσῃ μὲ ἄλλα.

Ὁ Φασισμὸς ἀνατρέπει τὸ Κοινοβουλευτικὸν Κράτος, διότι δὲν εἶναι Κράτος. Θέλει κυρίως νὰ δημιουργήσῃ Κράτος. Δὲν ἐνδιαφέρεται τόσον διὰ τὰ ἰδεώδη ὅσον διὰ τὴν πραγματοποίησιν των, διότι ἡ πραγματοποίησις εἶναι ἡ ὑψίστη ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεως μιᾶς κρατικῆς μηχανῆς.

Διὰ τὴν μετατροπὴν τοῦ προγράμματος καὶ τῆς Κοσμοθεωρίας εἰς πραγματικότητα, διὰ τὴν πολιτικὴν, ὁ Hitler δέχεται ἀδιστακτῶς τὴν βίαν, ἀρνούμενος τὰ λεγόμενα «πνευματικὰ ὄπλα» μόνον καὶ τὴν σιωπὴν (399). Καὶ ἡ ὑψηλοτέρα Κοσμοθεωρία ἐξευτελίζεται ὅταν ὀπισθὲν τῆς δὲν ἴσταται ἡ Βία, διὰ νὰ τὴν ἐπιβάλη, ὅπως καὶ ἀντιστρόφως ἡ Βία δὲν δύναται νὰ ἔχη μόνιμον ἀποτέλεσμα ἐὰν δὲν εἶναι φορεὺς μιᾶς κοσμοθεωρίας (189, 418, 547).

«Μᾶς κατηγορήσαν, λέγει, ὅτι λατρεύομεν τὸ κλώμπ. Ὁχι. ἀλλὰ κατενοήσαμεν ὅτι τὸ μεγαλύτερον πνεῦμα ἐξαφανίζεται ὅταν ὁ φορεὺς τοῦ κτυπηθῆ ἀπὸ ἓνα κλώμπ εἰς τὴν κεφαλὴν» ! (601).

Ἡ ὀργάνωσις τοῦ κόμματος στηρίζεται εἰς τὰς αὐτὰς ἀρχὰς ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ὀργάνωσις τοῦ Κράτους. Προεξάρχει τὸ ἀρχηγικὸν ἀξίωμα, ἡ ἀνάθεσις πάσης ἐξουσίας εἰς ἀρχηγούς ἐξ ὀλοκλήρου ὑπευθύνους, τῶν συνελεύσεων οὐσῶν μόνον συμβουλευτικῶν (378, 379, 661).

Ὁ κίνδυνος ἔγκειται εἰς τὴν ἀρχικὴν ὀργάνωσιν: μὴ τυχὸν ἀνίκανοι, ἅπαξ καταλαβόντες θέσεις ἐν τῇ κομματικῇ ἱεραρχίᾳ, ἀποκλείσουν ἄλλους ἱκανούς. Δι' αὐτὸ ἐνδείκνυται ἐξ ἀρχῆς ἐντατικὴ προπαγάνδα, ἣτις, συγκεντρώνουσα πολὺ ὕλικόν, ἐπιτρέπει ἐπιλογὴν τῶν ἀρίστων (650).

Κατώτεροι σχηματισμοὶ τοῦ κόμματος δὲν πρέπει νὰ δημιουργῶνται πρὶν ὑπάρξῃ πραγματικὴ ἀνάγκη καὶ πρὶν ἀναγνωρισθῆ ἡ ἀναμφισβήτητος ὑπεροχὴ τοῦ κέντρου (383). Ὁ Hitler ἀποκρούει κατόπιν τὰς μυστικὰς καὶ τρομοκρατικὰς ὀργανώσεις, αἱ ὁποῖαι σκοπὸν ἔχουν τὸν δι' ἀτομικῶν τρομοκρατικῶν ἐνεργειῶν ἐπηρεασμὸν τῆς πολιτικῆς.

Εἰς ἣν περίπτωσιν αἱ τρομοκρατικαὶ ἐνέργειαι γίνονται ἀπὸ ἀνθρώπους κατωτέρου ποιοῦ, ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῆς προδοσίας. Ἐὰν γίνονται ἀπὸ ἰδεαλιστάς, ὑφίσταται ὁ κίνδυνος τῆς θυσίας τῆς ζωῆς αὐτῶν τῶν ἀνωτέρας ποιότητος ἀνθρώπων ἄνευ ἀρκετοῦ ἀποτελέσματος (609.610)

Ὅσον ἀφορᾷ εἰδικώτερον τὴν τακτικὴν τοῦ κόμματος, ὡς γενικώταται γραμμαὶ ἐνδείκνυνται ἡ ἀνάγκη κριτικῆς τῶν ὑφισταμένων ὄχι μόνον ἢ ἔκθεσις τῶν ἐπιδιωκομένων (505) καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀνάγκη φανατισμοῦ, δυνάμεως, καὶ ἀποφασιστικότητος, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ παρασυρθῆ ἡ μάζα (372.384). Βεβαίως θὰ προκηρύσσεται ἡ ἀνάγκη τῆς οἰκονομικῆς βελτιώσεως, ἀλλὰ δεόν νὰ ἔχη ἡ κίνησις ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν ἀποθνήσκει τις δι' οἰκονο-

μικὰ συμφέροντα ἀλλὰ μόνον δι' ἰδεώδη. *Man stirbt nicht für Geschäfte sondern nur für Ideale* (168).

Ὡς ἐν ἐκ τῶν κυριωτέρων μέσων τῆς διαδόσεως καὶ ἐπικρατήσεως τῆς ἰδέας θεωρεῖ ὁ Hitler τὸν ζωντανὸν λόγον. Αἱ μεγαλύτεραι ἀνατροπαὶ εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν οὐδέποτε προῆλθον ἀπὸ τὴν γραφίδα, διότι ἡ δύναμις ἣτις ἔθεσεν εἰς κίνησιν τὰς μεγάλας ἱστορικὰς χιονοστιβάδας, θρησκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ χαρακτήρος, ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἡ μαγικὴ δύναμις τοῦ ζωντανοῦ λόγου. «*Die Macht aber die die grossen historischen Lawinen religiöser und politischer Art ins Rollen brachte war seit urewig nur die Zauber-kraft des gesprochenen Wortes*» (116).

Ἐν συνεχείᾳ δίδει ὁ Hitler μερικὰς σοφὰς συμβουλάς σχετικῶς μὲ τὸν προπαγανδιστικὸν λόγον, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ εἶναι προσηρμοσμένος πρὸς τὸ ἐκάστοτε ἀκροατήριον. Ἀλλέως θὰ ὀμιλήσῃ ὁ ρήτωρ πρὸς ἐν ἀκαδημαϊκὸν ἀκροατήριον καὶ ἀλλέως πρὸς μίαν συγκέντρωσιν ἐργατῶν. Ὀλίγοι εἶναι οἱ ρήτορες τῶν ὁποίων οἱ λόγοι δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς ὅλα τὰ στρώματα ἐξ ἴσου ἐπωφελῶς. Ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ λόγου ὁ προπαγανδιστικὸς ρήτωρ ὀφείλει νὰ προσαρμόζῃται πρὸς τὰς διαθέσεις τοῦ ἀκροατηρίου του (524). Ἀκόμη καὶ ἡ ὥρα τῆς ὀμιλίας καὶ ὁ χῶρος ἐν ᾧ τελεῖται αὕτη παίζει ρόλον σημαντικὸν (533—534).

Ἡ προπαγάνδα σκοπὸν ἔχει τὸν προσηλυτισμὸν ὀπαδῶν καὶ μελῶν. Ὀπαδοὶ εἶναι οἱ συμφωνοῦντες μὲ τὴν ἰδεολογίαν. Μέλη δὲ ὅσοι θέλουν νὰ ἀγωνισθοῦν ὑπὲρ αὐτῆς (652).

Ἐν τῶν κυρίων καθηκόντων τῶν μελῶν εἶναι ἡ προπαγάνδα πάλιν (653—654). Σκοπὸς τῆς προπαγάνδας δὲν εἶναι, ὅπως θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποτεθῇ, ἡ στρατολογία ἀθρόων μελῶν, ἀλλὰ ἡ ἐγγραφή ἀθρόων ὀπαδῶν καὶ ἡ αὐστηρὰ ἐπιλογὴ τῶν μελῶν τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ εἶναι ἀποφασισμένα διὰ τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀγῶνα, διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἰδέας (655).

Λίαν ἐνδιαφέρουσαι εἶναι αἱ σκέψεις τοῦ Hitler σχετικῶς μὲ τὴν τακτικὴν ἣν ὀφείλει νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ κίνησις ἐναντι ἄλλων κινήσεων, ἐπιδιωκουσῶν τὸν ἴδιον σκοπὸν. Φρονεῖ ἀδιστακτικῶς ὅτι, ἐνῶ ἀπὸ συγχώνευσιν φαινομενικῶς ἐνισχύεται ἡ κίνησις, πραγματικῶς ἡ ζωντανὴ κίνησις ἐξασθενεῖ καὶ χάνει τὴν μαχητικότητά της, διότι υἱοθετεῖ ἀκριβῶς τὸν Κοινοβουλευτισμὸν, τὸν ὁποῖον θέλει νὰ καταπολεμήσῃ (384—568).

Τὸ γεγονὸς τῆς ἐκ μέρους πλειόνων ὁμάδων ἐπιδιώξεως τοῦ

αὐτοῦ σκοποῦ δέον νὰ ἀποδοθῆ, κατὰ τὸν Hitler, εἰς δύο δυνατοὺς λόγους :

α') Εἶναι γεγονὸς ὅτι μία κίνησις, διὰ νὰ ὑπάρχη, πρέπει νὰ ἱκανοποιῆ πόθους, οἱ ὅποιοι προϋπῆρχον εἰς ἑκατομμύρια ἀνθρώπων χωρὶς νὰ ἐκδηλωθοῦν.

Εἶναι λοιπὸν φυσικὸν ἀπὸ τὰς χιλιάδας αὐτὰς πολλοὶ νὰ αἰσθάνωνται ἑαυτοὺς τεταγμένους διὰ τὴν ἡγεσίαν, ἐνῶ ἡ Μοῖρα εἰς ἓνα ἐπιφυλάσσει τὴν νίκην. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κινήσεων αὐτῶν, ἐλαυνόμενοι ἀπὸ τὰ ἴδια ἀγνὰ ἰδανικά, ὑποχωροῦν εὐθὺς ὡς πεισθοῦν ὅτι ἄλλοι εἶναι οἱ ἱκανώτεροι.

β') Εἰς μικροφιλοδοξίας ἀνικάνων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι πάση δυνάμει θέλουν νὰ ἐπιπλεύσουν (569). Ὅλοι αὐταὶ αἱ παράλληλοι κινήσεις, ἐξ οἴουδήποτε λόγου καὶ ἂν προέρχωνται, συντείνουν εἰς τὴν ἔντασιν τῶν δυνάμεων τῆς πραγματικῆς κινήσεως καὶ ὀδηγοῦν πρὸς τὴν τελικὴν Νίκην (564, 578).

Εἶναι σημαντικὸν ὅτι ὁ Hitler, παραλλήλως μὲ τὰ προσόντα δυνάμεως καὶ ἥθους τὰ ὁποῖα ζητεῖ ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν, θέλει καὶ πνευματικὰ χαρίσματα καὶ ὁμιλεῖ (576) περὶ ἀποτυχίας ψευδοκινήσεων λόγῳ τῆς «περιορισμένης πνευματικῆς χωρητικότητος» τῶν ἀρχηγῶν των.

Ὅπως εἶναι προφανές, ἡ Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ ἰδεολογία στηρίζεται εἰς μίαν ἀντίληψιν περὶ φυλῆς καὶ περὶ καθαρότητος αὐτῆς, ἣτις δὲν δύναται νὰ γίνῃ δεκτὴ ἀπὸ καθαρῶς ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως. Καὶ τοῦτο ἐκ δύο λόγων :

Α') Δὲν δύναται νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι ἡ γερμανικὴ φυλὴ εἶναι ἀνωτέρα πασῶν, ὅπως τὸ πιστεύει ὁ Hitler.

Β') Ἡ ἰδέα ὅτι ἡ καθαρότης τῆς φυλῆς τὴν προστατεύει ἀπὸ τὸν ἐκφυλισμόν, ἀντικρυσ ἀντιτίθεται πρὸς τὰ συμπεράσματα τῆς συγχρόνου Βιολογίας. Τουναντίον ἡ σύγχρονος βιολογικὴ ἔρευνα ἔχει καταλήξει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ συνεχὴς ἔνωσις εἰς τὸν κόλπον μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φυλῆς ὀδηγεῖ βαθμιαίως πρὸς πλήρη ἐκφυλισμόν, διότι τὰ νοσογόνα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἄλλως ἀλληλοαναιροῦνται ἐν τῷ κῶττάρῳ, ἤδη συναντῶνται καὶ γίνονται πρόξενοι ἀναπτύξεως ἀσθενειῶν. Τρανὸν τοῦτου δεῖγμα ἔδωσαν οἱ γόνοι εὐγενῶν οἰκογενειῶν, οἱ ὅποιοι παρουσιάζουν ἐκδηλα φαινόμενα ἐκφυλισμοῦ. Ὅταν δὲ ὁ ἴδιος ὁ Hitler ὁμολογεῖ τὴν κατωτερότητα τῶν εὐγενῶν καὶ ζητεῖ ἀνανέωσιν τῶν δυνάμεων τοῦ ἔθνους ἐκ τῶν κάτω (481) τοῦτο ἀντιβαίνει εἰς τὰς ἰδέας του περὶ καθαρότητος τῆς φυλῆς. Εἰς τὴν παραδοχὴν αὐτὴν τῆς φυλῆς ὡς ὄντολογικῆς καὶ δεοντολογικῆς κατηγορίας χωρίζεται ὁ φυλετι-

κός τοῦ ὑπερανθρωπικοῦ φασισμού. Εἰς ἀμφοτέρους ὅμως κοινὴ εἶναι ἡ ἀντίληψις τοῦ ἀρχηγικοῦ ἀξιώματος, ὡς ἀναθέσεως τῆς ἀρχῆς εἰς πρόσωπον μὲ ἀπεριόριστα δικαιώματα, χωρὶς κανένα φραγμόν, εἰμὴ μόνον τὴν πραγματικὴν δύναμιν καὶ ἰσχύον του. Ἡ πραγματικὴ δύναμις φέρει τὸν ἀρχηγόν εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἡ ἔλλειψις αὐτῆς εἶναι ἐκείνη ἣτις τὸν ἀναγκάζει νὰ παύσῃ ἀσκῶν τὴν ἀρχήν.

Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι ὁ ὑπερανθρωπικὸς φασισμὸς ἀρχίζει ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν, ἐνῶ ὁ φυλετικὸς φασισμὸς καταλήγει εἰς αὐτόν. Τοιοῦτοτρόπως εἰς τὸν φυλετικὸν φασισμόν δὲν παρίσταται ἡ ἀνάγκη χωρισμοῦ τῆς ἐσωτερικῆς ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς διδασκαλίας, διότι ὁ ἀρχηγὸς παρίσταται ὡσεὶ ἀσκῶν λειτούργημα «χάριν τῆς φυλῆς».

Δημήτριος Βεζανῆς